

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a soudců Mgr. Jany Komínkové a JUDr. Václava Roučky v právní věci **žalobkyně: APKSPOL s.r.o.**, IČ 29090369, se sídlem Plzeň, Křimická 478/81, zastoupené: Mgr. Martin Pech, advokát, se sídlem Plzeň, Malá 6, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 27.11.2013 č.j. DSH/16351/13**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru dopravy, ze dne 26.7.2013 č.j. MMP/158208/13, kterým byla žalobkyně uznána vinnou z opakovaného spáchání správního deliktu podle § 42b odst. 1 písm. r) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, porušením § 15 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, za což jí byla uložena pokuta ve výši 56.000,- Kč podle § 42b odst. 6 písm. a) zákona o komunikacích, náhrada nákladů řízení 1.000,- Kč a náhrada dvojích nákladů vážení dle § 38b odst. 5 zákona o pozemních komunikacích ve výši 12.000,- Kč.

Žalobkyně v žalobě poukázala na ust. **§ 43 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích** s tím, že správní orgány pochybily, když neprovedly navržené důkazy – výsledky řidičů P.D. a P.S. Žalobkyně namítala, že správní orgán pochybil v rámci možné předvídatelnosti rozhodnutí, když žalobkyni nepoučil, že se domnívá, že navržené důkazy

nejdou relevantní pro důkazní řízení. Žalobkyně měla důvodně za to, že navržené důkazy správní orgán provede a bude tedy pokračováno v dokazování, přičemž ohledně možnosti, že by správní orgán v důkazním řízení již nepokračoval, nebyl účastník řízení řádně poučen. Správní orgán podle žalobkyně nemůže navíc dopředu presumovat, že svědkové řeknou pouze záležitosti irelevantní, pokud je skutečně nevyslechnou. Podle žalobkyně jde o vadný způsob hodnocení důkazů, který není vůbec proveden. Napadené rozhodnutí tak je z toho důvodu nepřezkoumatelné. Žalobkyně měla za to, že nemá jinou možnost, než zaměstnance řádně a důkladně poučit o současné legislativě, příp. své zaměstnance příslušnou právní normou dokonce vybavit. Podle žalobkyně neexistuje žádný mechanismus, který by umožnil řidičům žalobkyně zkontrolovat množství materiálu (zeminy) v automobilu, jelikož na stavbě nejsou žádné váhy. Žalobkyně měla za to, že ze strany správních orgánů nedostala žádnou příležitost k tomu, aby předložila argumenty ohledně skutečnosti, že vynaložila veškeré úsilí, které je od ní možné požadovat. Jediné osoby, které mohou vypovídat např. ohledně toho, zda bylo počítáno s tím, že nakládka může být mimo limit příslušné vyhlášky, jsou podle žalobkyně pouze řidiči předmětných automobilů či personál obsluhující bagr, které však správní orgány odmítly k návrhu žalobkyně vyslechnout. Žalobkyně nebyla přítomna nakládce, může tedy toliko presumovat, že řidiči jí stanovené pokyny z proškolení dodržují. Přesné okolnosti nakládky však mohou říci pouze její účastníci. Žalobkyně namítala, že žalovaný konstatoval existenci mnoha možností, jak zabránit přetížení automobilu, avšak žádnou z nich ve svém rozhodnutí neuvedl, toliko uváděl odpovědnost žalobkyně jako dopravce. Žalobkyně měla za to, že bylo porušeno ust. § 3 správního řádu, když byl rozsah dokazování naprosto nedostatečný a důvodné pochybnosti o zjištění stavu věci přetrvávaly. Správní řízení je ovládáno podle žalobkyně zásadou vyhledávací (vyšetřovací), přičemž podklady opatřuje zásadně správní orgán. Správní orgány podle žalobkyně nezjišťovaly, jaké počasí bylo v inkriminovaný den, zda např. nemohl náklad zeminy namoknout až po nakládce apod. Dále žalobkyně namítala k **výši uložené pokuty**, že žalovaný je částečným beneficentem pokuty, proto je motivován ukládat pokutu v co nejhojnější míře. Nemůže tak rozhodovat o výši pokuty nestranně a objektivně, což žalobkyně považuje za protiústavní a zakládající možnost podjatosti správních orgánů. Žalobkyně uvedla, že by se divila, kdyby úředník, jenž vymůže do rozpočtu takto nejvíce prostředků, nebyl za tuto aktivitu ještě speciálně odměňován či dáván za vzor ostatním. Žalobkyně tvrdila, že sankce je vzhledem k jejím obvyklým výnosům (žalobkyně je malá společnost se šesti zaměstnanci) vysoká a mohla by mít pro ni nepříznivé následky, např. nutné propouštění zaměstnanců či omezení podnikatelské aktivity.

Žalovaný **ve vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že pravidelné školení řidičů podle zákona č. 247/2000 Sb., je zákonnou povinností provozovatelů vozidla. Žalobkyni stíhá objektivní odpovědnost za předmětné protiprávní jednání, neboť strpěla, aby bylo v provozu na pozemních komunikacích užito vozidla, jehož nápravové tlaky překročily hodnoty povolené zvláštním právním předpisem. Žalobkyně měla možnosti, jak zabránit přetížení vozidla (měla s touto možností počítat o to víc, že šlo o zeminu, a kupříkladu jí přizpůsobit množství nakládky apod.). To se zjevně nestalo a žalobkyně nepředložila jediný relevantní argument, na jehož základě by bylo možno spravedlivě dojít k závěru, že žalobkyně vynaložila veškeré úsilí, které bylo možné od ní požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Výsledky řidičů by podle žalovaného nepřinesly nic nového, co by změnilo obsah skutkové podstaty správního deliktu, když ve smyslu § 3 správního řádu byl zjištěn dostatek důkazů prokazujících, že k přetížení vozidla došlo. Žalovaný má za téměř absurdní, aby správní orgán radil dopravci, jak má realizovat svoji podnikatelskou činnost, aby byla v souladu s příslušnými právními předpisy. Žalovaný dále odmítl, že je motivován sankcionovat veškeré účastníky co

nejvyššími pokutami, protože kraj je částečným beneficentem pokuty. Výše pokuty je v dané věci stanovena zákonem a žalovaný toto nemůže ovlivnit. Nadto žalovaný v tomto případě pokutu neukládá ani nevymáhá, to je úkolem správního orgánu I. stupně.

Součástí **správního spisu** je doklad o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení a vážní lístek ze dne 26.4.2013, podepsaný řidičem P.D., z něhož vyplývá, že v tento den v 8:05 hodin na silnici č. II/605 v Křimicích bylo zastaveno vozidlo RZ ... provozovatele žalobkyně tovární značky Iveco Trakker a mobilními váhami typu PW-10 bylo na vážním stanovišti v Plzni-Křimicích, ulice Plzeňská, zjištěno překročení limitu zatížení u třetí nápravy o 7,65 tun, u vozidla celkem o 7,90 tun. K tomuto je přiložena fotodokumentace a potvrzení o ověření stanoveného měřidla. Podle dokladu o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení a vážního lístku ze dne 13.5.2013, podepsaného řidičem P.S. bylo na silnici č. II/605 v Křimicích v tento den ve 14:24 hodin zastaveno vozidlo Iveco Magirus RZ ... provozovatele žalobkyně a na mobilních váhách typu PW-10 bylo zjištěno překročení limitu zatížení třetí nápravy o 1,35 tun a vozidla celkem o 0,55 tun. Rovněž k tomuto skutku je přiloženo potvrzení o ověření stanoveného měřidla.

V oznámení o zahájení správního deliktu a v předvolání k jednání byla žalobkyně poučena dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádřit své stanovisko a navrhnout důkazy. Při jednání před správním orgánem I. stupně dne 2.7.2013 žalobkyně uvedla, že neměla možnost náklad na místě přímo převážít, tedy nemohla reálně zjistit, jaký náklad a o jaké hmotnosti byl naložen. Řidiči jsou ohledně všech předpisů řádně proškoleni a vozí s sebou předpisy i v kabině. Žalobkyně navrhla výslechy řidičů, kteří měli jet s vozidly v inkriminované dny. Dále navrhla, aby jí byla uložena pokuta za správní delikt na samé spodní hranici sazby.

Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že odpovědnost za správní delikt je odpovědností objektivní, tedy správní orgán nezkoumá subjektivní zavinění. Ani argument spočívající v nemožnosti kontroly skutečného zatížení vozidla v místě nakládky není skutečností, která by mohla provozovatele vozidla zbavit odpovědnosti za spáchání správního deliktu. Uváděné skutečnosti nejsou liberačními důvody dle § 43 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Výsledky řidičů by nepřinesly v daném řízení nic nového, co by pro otázku naplnění skutkové podstaty správního deliktu mohlo být relevantní. Ve spise jsou založeny protokoly o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení, které oba řidiči podepsali. Z pohledu silničního správního úřadu není pochyb o tom, že k přetížení vozidel fakticky došlo a citované protokoly jako důkazy, které prokazují vinu provozovatele vozidla, jsou dostatečné. Tyto protokoly jsou správním orgánům postupovány až po marném uplynutí lhůty pro podání námitek proti těmto protokolům. Výsledky řidičů by vlastní řízení neúměrně prodlužovaly. Žalobkyně neuvedla, v čem by výsledky těchto svědků měly pro další řízení být podstatné. K výši sankce správní orgán I. stupně uvedl, že její výpočet je zákonem jasně stanoven a neexistuje prostor pro správní uvážení. V daném případě bylo překročeno více mezních hodnot a sankce je v souladu s § 43 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích ukládána za nejvyšší přetížení. Nejvyšší přetížení bylo 7,9 tun dne 26.4.2013. V souladu s absorpční zásadou se při souběhu správních deliktů ukládá sankce za správní delikt nejprísněji postižitelný. Výše pokuty byla stanovena ve výši 56.000,- Kč v souladu s § 43 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, kdy pro účel výpočtu výše sankce byla rozhodná započatá 8. tuna přetížení, protože za každou započatou tunu přetížení činí výše 7.000,- Kč, tudíž byla tato částka vynásobena osmi.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl, že nelze než souhlasit s názorem správního orgánu I. stupně, že se jedná o objektivní odpovědnost, ze které se žalobkyně v dané věci nevyvinila s odkazem na § 43 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, neboť prokazatelně provozovala vozidlo, které překročilo největší povolené hmotnosti (limitní) silničního vozidla stanovené § 15 vyhlášky. Žalobkyni stíhá objektivní odpovědnost za protiprávní jednání, neboť dovolila (strpěla), aby bylo v provozu na pozemních komunikacích užito vozidla, jehož nápravové tlaky překračují hodnoty povolení zvláštním právním předpisem. Správní orgán nezkoumá, zda-li se tak stalo nedbalostí či úmyslem (nezkoumá se forma zavinění), protiprávní stav nastal a provozovatele vozidla, jakožto právnickou osobu, stíhá odpovědnost za správní delikt bez ohledu na formu zavinění. Provozovatel vozidla musí zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (§ 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb.). Navíc důvod, který uvedla žalobkyně, že řidič neměl možnost na místě náklad převážet, tedy nemohl reálně zjistit, jaký náklad a o jaké hmotnosti byl naložen, vedl žalovaného k domněnce, že je zřejmě běžné, že vozidla provozovaná žalobkyní jsou provozována s nákladem, který porušuje ust. § 15 vyhlášky. Žalobkyně se z protiprávního jednání těžko může vyvinut důvody, které uvedla, že řidiči jsou ohledně všech předpisů řádně proškoleni a vozí s sebou předpisy i v kabině. Pravidelné školení řidičů podle zákona č. 247/2000 Sb., je podle žalovaného jejich zákonnou povinností. Žalobkyně se těžko může vyvinut způsobem, kterým činí. To, že žalobkyně neměla možnost náklad na místě přímo převážet, nelze podle žalovaného považovat za prokázání veškerého úsilí, které bylo možno po žalobkyni požadovat. Žalovaný je přesvědčen, že provozování vozidla splňujícího příslušné hmotností limity, je jednou ze základních povinností žalobkyně jako dopravce v silniční nákladní dopravě. Žalobkyně jako provozovatelka předmětného vozidla měla možnosti, jak zabránit přetížení vozidla (měla s touto možností počítat o to víc, že šlo o zeminu, a kupříkladu jí přizpůsobit množství nakládky apod.). To se zjevně nestalo a žalobkyně nepředložila jediný argument, na základě kterého by bylo možno spravedlivě dojít k závěru, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možné od ní požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Žalovaný poukázal např. na rozsudek NSS ze dne 29.4.2010 č.j. 4 As 7/2010-75. Žalovaný byl přesvědčen, že porušení povinnosti mohla žalobkyně zabránit. Jistě není úkolem žalovaného, aby podnikateli v silniční dopravě sděloval možnosti předcházení tomu, aby v rámci podnikatelské činnosti provozoval vozidlo, jehož hmotnost překračuje nejvyšší povolenou hmotnost stanovenou zvláštním právním předpisem. Podle žalovaného existuje jistě mnoho možností, jak uvedenému zabránit, žalobkyně jakožto dopravce musí být pro výkon této činnosti ostatně odborně způsobilá, tzn., že se musí v daném případě předpokládat jednání dopravce s náležitou odbornou péčí. Bylo povinností dopravce zajistit, aby jím provozované vozidlo bylo na pozemních komunikacích provozováno, aniž by jeho hmotnost překračovala hmotnost nejvýše povolenou. Pokud se tak nestalo a dopravce neprokázal zákonný liberační důvod, musí být za předmětné jednání právně zodpovědný. K návrhu žalobkyně na provedení výsledku řidičů žalovaný souhlasil se závěry prvostupňového orgánu. Podle žalovaného správní orgán postupoval v souladu se zásadou materiální pravdy dle § 3 správního řádu a bylo zjištěno dostatek důkazů prokazujících, že k přetížení vozidla došlo. Výše sankce je podle žalovaného zákonem jasně stanovena.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobkyně i žalovaný souhlasili.

K jednotlivým námitkám soud uvádí:

Žalobkyně především namítá porušení ust. **§ 43 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích**, podle něhož *právní osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Podle odst. 5 tohoto ustanovení na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.*

Žalobkyně měla za to, že ze strany správních orgánů nedostala žádnou příležitost k tomu, aby předložila argumenty ohledně skutečnosti, že vynaložila veškeré úsilí, které je od ní možné požadovat. S tímto tvrzením se soud nemohl ztotožnit. Správní orgán nezkrátil žalobkyni na jejích procesních právech, za účasti žalobkyně proběhlo před správním orgánem i ústní jednání. Žalobkyně měla dostatečný prostor k uplatňování svých práv, k tvrzení rozhodných skutečností, k navrhování i předkládání důkazů. Správní orgány nejsou povinny účastníku řízení před vydáním rozhodnutí zvlášť sdělovat, že navržené důkazy neprovedou. S obsahem podkladů pro rozhodnutí správního orgánu byla žalobkyně seznámena.

K tvrzení žalobkyně, že bylo porušeno ust. **§ 3 správního řádu**, soud především uvádí, že důkazní břemeno při prokazování splnění podmínek ust. § 43 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích nese žalobkyně.

Za žaloby vyplývá, že ust. § 43 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích mělo být podle žalobkyně porušeno tím, že nebyly provedeny navržené výslechy řidičů předmětných vozidel. Žalobkyně nemá jinou možnost, než své zaměstnance důkladně proškolit z předmětných právních norem. Pouze výslechy řidičů bylo možné zjistit přesné okolnosti nákladky, již žalobkyně nebyla přítomna, a proto může pouze presumovat, že řidiči její pokyny z proškolení dodržují. Správní orgány podle žalobkyně nezjišťovaly, jaké počasí bylo v inkriminovaný den, zda např. nemohl náklad zeminy namoknout až po nákladce apod.

Soud z tohoto dovozuje, že výslechy řidičů měly být prováděny za účelem zjišťování, jaké bylo počasí, a zda řidiči dodržovali pokyny z proškolení. Takové skutečnosti však nemohou být liberačním důvodem dle § 43 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Soud poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29.08.2014, čj. **57 A 34/2013 - 51**, (dostupný na www.nssoud.cz), podle něhož *"z hlediska naplnění podmínek § 43 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, tj. zproštění se odpovědnosti za spáchaný správní delikt, leží důkazní břemeno ohledně prokazování vynaložení veškerého úsilí na pachateli správního deliktu. V souvislosti se spáchaným správním deliktem dle § 42b odst. 1 písm. r) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, nelze za vynaložení veškerého úsilí (ve smyslu § 43 odst. 1 téhož zákona) považovat obranu pachatele správního deliktu (provozovatele vozidla), že pravidelně školí své zaměstnance a že došlo ke kontrolnímu vážení celkové nejvyšší povolené hmotnosti vozidla."*

Podle názoru zdejšího soudu je argumentace použitá v cit. rozsudku plně aplikovatelná i na danou kauzu. Žalobkyně se nemohla „vyvinít“, neboť jednání dle předmětné skutkové podstaty spočívá v samotném provozování vozidel. Odpovědnost žalobkyně je odpovědností objektivní, tj. odpovědností bez ohledu na to, zda k porušení právní povinnosti došlo v důsledku úmyslného jednání pachatele nebo z nedbalosti. Pouhým odkazem na absolvování pravidelného školení řidičů se žalobkyně odpovědnosti zprostit nemohla, neboť pravidelné

školení řidičů je jejich zákonnou povinností. Z hlediska naplnění podmínek dle § 43 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích však tuto skutečnost nelze hodnotit jako vynaložení veškerého úsilí, ale spíše jako nutné minimum, k němuž je žalobkyně povinna. Provozovatel vozidla (jízdní soupravy) přitom je povinen jednat a postupovat s náležitou a odbornou péčí, a tedy činit vše, aby dodržení stanovených hmotnostních limitů zajistil, a zabránil tak jejich překročení. Je na něm, jaké prostředky k zajištění výše uvedených povinností zvolí. Možností je např. vybavení vozidla příslušným technickým zařízením, které zajistí náklad proti pohybu (např. vybavení nákladového prostoru přepážkami či jiným vhodným zařízením), dále vlastnictví přenosných nápravových vah, nebo případná instalace kontrolních vah přímo do vozidla. Nelze tedy souhlasit se žalobkyní, že zde není již žádné další úsilí, které by bylo možno vyvíjet, aby se provozovatel své odpovědnosti za správní delikt zprostil. Žalobkyně nepřistoupila k žádnému z výše uvedených opatření, a tedy se nemůže dovolávat vynaložení veškerého svého úsilí, které by ji ve smyslu § 43 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích odpovědnosti zprostito.

Pokud žalobkyně namítala, že správní orgány měly provést takové důkazy, na jejichž základě by se mohly seznámit s konkrétní situací na nakládce, kupř. výsledkem osob provádějících nakládku, či výsledkem řidičů, soud se ztotožnil se správními orgány v závěru o nadbytečnosti dalšího dokazování z toho důvodu, že shromážděné podklady pro vydání rozhodnutí byly dostatečné a na jejich základě bylo možné učinit zjištění ohledně skutkového stavu a objektivní stránky přestupku. Odpovědnosti se nelze zprostit ani poukazem na okolnosti nakládky či na osobní ne zkušenost. Proto soud neshledal v postupu správních orgánů porušení zásady materiální pravdy.

Nedůvodnými shledal soud také námitky směřující proti výši uložené pokuty. Z ničeho nevyplývá, že by v tomto případě žalovaný (popř. správní orgán prvního stupně) výši pokuty stanovoval v závislosti na možných odměnách či jiné žalobkyní zmiňované motivaci. Pochybnosti o nestrannosti a neobjektivnosti žalovaného vyvozuje žalobkyně pouze z toho, že žalovaný je dle zákona částečným beneficentem pokuty. Tato námitka nemůže dle názoru soudu obstát, protože přesný výpočet pokuty vyplývá přímo z **§ 43 odst. 2 věty druhé a třetí zákona o pozemních komunikacích** a správní orgány evidentně postupovaly v souladu s tímto zákonným ustanovením. Podle něho *jde-li o správní delikt podle § 42b odst. 1 písm. r) a s), činí výměra pokuty 7000,- Kč za každou započatou tunu, která překračuje největší povolenou hmotnost vozidla dle zvláštních právních předpisů. V případě, že je porušeno více mezních hodnot je bráno na zřetel pouze nejvyšší přetížení.* Zvláštním právním předpisem stanovujícím nejvyšší přípustnou hmotnost je vyhláška č. 341/2002 Sb., podle jejíhož ust. **§ 15 odst. 2 písm. c) největší povolená hmotnost silničních vozidel nesmí překročit u motorových vozidel se čtyřmi a více nápravami 32,00 t.** Z výše cit. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že pokuta byla ukládána za nejvyšší přetížení představující 7,9t. Výpočet správního orgánu (8 započatých t násobených 7.000,-Kč) je tedy správný a nezávislý na možné motivaci správního orgánu k ukládání co nejvyšší pokuty.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. května 2015

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Bc. Michaela Karásková